

Краката ми не държахъ вече, почнахъ да тренера. Правяхъ си обаче куражъ и искахъ да стоя на позицията до свършването на боя. Но всички настояхъ да ме испратятъ вънъ сражението и ми се даде единъ солдатинъ, задълженъ да ме яведе до първата амбулация.

По нхтя срѣцнахме полковника Крецяну, който не пълняваше службата на бригаденъ генералъ и подъ заповѣдта на който се намираше и нашата батарея. Като разбра кой съмъ и видѣ въ какво положение бѣхъ заповѣда да се спрежъ, и испрати единъ кавалеристъ да докара един амбулантни кола за да ме зематъ.

До дѣто да пристигнатъ колата азъ посѣднахъ на земята и едва тогива видѣхъ себе си на кой халъ съмъ билъ станалъ. Всичкитѣ ми дрѣхи пълни съ кръвъ, като да съмъ излѣзалъ отъ скотобойня (салхана) спокъсани и продупчени.

До тогива не бѣхъ осѣтилъ още болкитѣ на ранитѣ си. Почнахъ да ме болижъ гърдитѣ, га че ли ги дупчатъ съ нишъ. Понскахъ да стана, да се порастапча съ надежда да ми размине, но не можихъ да стана. Тогива въ сърдцето си поблагодарихъ на полковника за распорѣжданieto му, да ми се доставжъ кола.

Семейството Крецяну прави честь на румжиското име. То нѣма нужда отъ хвалбитѣ ми; свѣтътъ знае, че тѣ сж надарени съ характери и сърдца благородни и велики. Дали отъ Бога сж тѣй създадени, или е резултатъ на едно изключително възпитание, не знаемъ, но наклоненъ съмъ да вѣрвамъ първото, т. е. че отъ Бога иматъ таа добродѣтель.

Кой не е челъ прочувствователнитѣ стихове, и не се е възхищавалъ отъ тѣхъ, на поета Георги Крецяну:

„Fie pâinea cât de rea,

Tot mai bine în țara mea“.

(Колко лошавъ и да е хлѣба, пакъ е по-добръ у дома ми).

До дѣто пристигне колата да ме земе, азъ бѣхъ вече забравилъ себе си; не помня какъ сж ме дигнали, мене и още единъ раниоръ легко раненъ. Помня само, че понскахъ вода и единъ санитаръ ми подаде сумка пълна, която азъ прѣсушихъ до дѣно. Искахъ още да пия, но солдатина ми отказа, за да не се повреди отъ многото